

Dankbare herinnering aan

de heer

Paul Troncquo

echtgenoot van mevrouw Jeannine De Grootte

geboren te Strijpen op 25 juni 1934
en er thuis overleden op 11 juni 2002,
gesterkt door de H. Sacramenten.

*Lid van de KBG,
de kaarterverseniging «Sint-Andreasvrienden Strijpen»,
het «Strijpens Mannenkoor»
en de «NSB Strijpen».*

De familie dankt u voor uw aanwezigheid
en blijken van deelneming.

Het afscheid kwam niet echt onverwachts en toch doet het ons erg pijn. Je laat een grote leegte achter in onze familie. Je wist dat je niet meer kon genezen, maar de manier waarop jij daarmee omging is voor ons een voorbeeld om er ons aan op te trekken in moeilijke momenten.

Je was een moedig mens, altijd opgewekt, blijvend optimistisch en alles langs de vrolijke kant bezien: «Om er niet moeten mee te huilen, lach ik er mee!»

Je was een graag geziene mens. Je levendige uitleg en je

mimiek, kortom jouw manier om zelfs het gewone tot iets «speciaals» te maken, kon je heel wat mensen aan het lachen brengen. Je was vaak de vrolijke noot in het gezelschap.

Je werk was je leven. Zelfs toen je ziek werd gaf je nog niet op. «Want als ge niet meer kunt werken dan is het gepasseerd.»

«Als ik zaai, dan denk ik nooit: zal ik nog maaien? Ik zal maaien! Het zaaien en het maaien en het weer zaaien zijn als een kring waar de dood niet binnen kan. Hij heeft geen recht op mij, zolang ik werk.»

Werken was voor jou geen straf, totdat je ziekte je tot rust verplichtte en je moest toezien op wat je niet meer kon. Het niets doen, was voor jou de grootste pijn, want je hebt nooit geleerd werkloos te zijn. Je liefde voor dieren was groot. Zelfs je koeien waren als kinderen voor jou. In de kliniek zei je steeds: «Laat me toch mijn konijntjes, dan kan ik er hier tenminste nog van dromen.»

Nog een veel grotere liefde had je voor je twee kleinkinderen. Hadden ze toch maar al wat groter kunnen zijn, dan had je hen de boerenstiel nog willen aanleren. Het heeft niet mogen zijn, zelfs mee spelen kon niet meer. Maar je hebt ze toch nog alle twee kunnen knuffelen, en daar was je dankbaar voor.

Je wou zo graag nog bij ons blijven om te zien wat er van ons zou geworden zijn. Het heeft echter niet mogen baten maar wij beloven je dat jouw manier van leven voor ons een voorbeeld zal blijven.

Je laatste wens: zolang je kon thuis zijn. Je vocht een moedige strijd zonder geklaag en met een rustig hart. Maar je naderde de eindstreep en moest de strijd opgeven, maar wel met de rust op je gelaat.

Pa, het is moeilijk afscheid van je te nemen, de smart is groot. We zullen je missen, maar vergeten je nooit.

